

De Ster.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van
de Heiligen der laatste Dagen.

„Doch in de dagen van die koningen zal de God des hemels een koninkrijk
verwekken, dat in der eeuwigheid niet zal verstoord worden; en dat koninkrijk zal
aan geen ander volk overgelaten worden: het zal al die koninkrijken vermalen en te
niet doen, maar zelf zal het in alle eeuwigheid bestaan”. DAN. 2: 44.

No. 8. 15 APRIL.	Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1,80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1,00.	2e Jaargang 1897.
----------------------------	---	------------------------------------

President WILFORD WOODRUFF.

(Vervolg van bladz. 102).

Spoedig na het bereiken van dit arbeidsveld vereenigde hij zich met Ouderling WARREN PARRISH, welke hem tot Ouderling verordineerde, later werkte hij geruimen tijd met Ouderling A. O. SMOOR. Somwijlen waren Priester JESSE TURPIN en andere arbeiders in het zendingsveld zijne metgezellen. In den herfst van 1836 werd hij eervol van deze zending ontslagen en keerde naar Kirtland terug.

In het volgende voorjaar, zooals hij het zelf uitdrukt; „gevoelde ik mij door den Geest Gods gedrongen, eene zending naar de Fox eilanden te ondernemen, gelegen ten oosten van de Mainekust, eene landstreek, waar omtrent ik niets wist. Ik maakte mijne gevoelens aan de Apostelen bekend en zij raadden mij te gaan.” Eenige weken na zijn huwelijk was hij op weg naar het arbeidersveld, waarheen de Geest van inspiratie hem verwezen had. Hij reisde langs eenen omweg, welke hem voerde door streken in Canada, New York State, maar zijn vroeger tehuis in Connecticut, daarna naar Massachussetts en Maine en ten slotte naar de Fox eilanden, zijne laatste bestemming. Gedurende deze reis verrichtte Ouderling WOODRUFF op vele plaatsen zendingsarbeid, die zich kenmerkte door rijke, afwisselende ervaringen. Een aantal gevallen van wonderbare genezing hadden onder zijne persoonlijke bediening en die zijner medearbeiders plaats, in één dezer gevallen was de macht Gods bij uitnemendheid geopenbaard, door het volkomen herstel eener vrouw, die door booze geesten bezeten was en daardoor stom geworden.

In Connecticut aangekomen zijnde, predikte hij het Evangelie aan zijne familie, doopte zijnen oom OZEM WOODRUFF, diens vrouw HANNAK en hunnen zoon JOHN. Over dit goede werk sprekende

zegt ouderling WOODRUFF: „Dit was in vervulling van eenen droom, dien ik in 1818, toen ik elf jaren oud was, had.”

Hij verliet Kirtland omtrent half Mei 1837 en landde op North Fox eiland den twintigsten Augustus daaropvolgende, te twee uur in den morgen, in gezelschap van Ouderling JONATHAN H. HALE. Geen hunner bezat eenig geld. Het was zeer duister; zij klommen over rotsen, gingen een eind door een cederbosch en kwamen ten laatste aan een huis, alwaar zij om huisvesting vroegen en vriendelijk ontvangen werden.

Toen begon een zendingswerk van merkwaardig karakter, waarvan de bijzonderheden zeer belangrijk zijn en vol bewijzen, dat WILFORD WOODRUFF in het bijzonder voor dat arbeidsveld gekozen was, dat in waarheid de inspiratie van den Almachtige hem daarheen geleid had en hij en zijn metgezel door Gods macht vergezeld waren. Omtrent honderd personen werden gedoopt en velen hunner werden met het lichaam der Kerk vergaderd in den tijd van omtrent één jaar, voornamelijk door de pogingen van Ouderling WOODRUFF. Hij besteedde echter niet het geheele genoemde tijdperk op de Fox eilanden, daar hij meer of minder op het vasteland van Maine reisde en ook Connecticut bezocht.

Id laatstgenoemden staat had hij eene merkwaardige en aangename ondervinding, doch niet zonder den invloed eener vijandelijke macht gevoeld te hebben. In zijne patriarchale zegening, onder de handen van vader JOSEPH SMITH ontvangen, was hem het voorrecht beloofd, om zijns vaders huis in de Kerk te brengen en de hemel had besloten, dat deze belofte nu vervuld zou worden. Maar de machten der duisternis schenen beslist besloten te hebben, dit niet te doen geschieden en een vreemde en ellendige strijd volgde. Ouderling WOODRUFF's vader en het geheele gezin had geluisterd naar zijne leeringen en getuigenis en geloofde hem, toen naar het scheen Lucifer, gevolgd door de scharen der hel, hunne woning overweldigde. De geheele familie werd in hevig lijden gedompeld.

Zij die geloofden, werden in verzoeking gebracht, het Evangelie te verwerpen en Ouderling WOODRUFF zelf werd zoo gekweld en gefolterd, dat hij gedwongen was, naar bed te gaan. Het scheen, zegt hij, alsof hij vernietigd werd. Maar hij riep machtig tot den Heere om verlossing en zijn gebed werd verhoord. Het was Zondag en hij had op een bepaald uur eene vergadering in zijns vaders huis vastgesteld. Met Gods macht vervuld, stond hij van zijn bed op, stond voor de vergadering en getuigde met overtuigende kracht. Na het einde der vergadering gingen de aanwezigen naar eene nabijzijnde rivier en doopte Ouderling WOODRUFF zes personen, waaronder zijn vader, stiefmoeder en zuster. Later doopte hij andere bloedverwanten en ontving aldus de vervulling der patriarchale belofte.

Laat in het najaar van 1838 werd het de plicht van Ouderling WOODRUFF, een gezelschap van drie en vijftig zielen, meest vruchten van zijn' arbeid, van Maine naar Illinois te geleiden. Hij werd vergezeld door zijne vrouw PHOEBE, welke eene zuigeling had.

Terwijl zij door Ohio reisden, werd zijne vrouw op het einde van November door eene ernstige ziekte aangevallen. Na vele moeilijkheden, welke door de smartelijke omstandigheden dubbel ernstig gemaakt werden, bracht hij zijne vrouw, bijna in stervenden toestand, in een huis, alwaar eenigen tijd gewacht werd. Na eenige dagen van angstig waken en onzekerheid, „verliet haar geest klaarblijkelijk haar lichaam en zij was dood.” Sommige zusters van het gezelschap stonden weenende om het sterfbed en de geslagen echtgenoot staarde op het levenlooze lichaam zijner vrouw met eene droefheid, die niet uit te drukken is. Maar de Geest Gods begon op hem te rusten en hij werd met geloof vervuld. Hij knielde voor den Heere neder in krachtig gebed. Daarna zalfde hij het lichaam zijner vrouw met olie en bestrafte de macht des doods. Onmiddellijk keerde de geest zijner vrouw in het lichaam terug en „van af dat oogenblik was zij hersteld.”

Zij vertelde daarna, dat haar geest, het lichaam verlaten hebbende, de keus verkreeg, om, indien het hare begeerte was, langer op aarde te leven „als zij gevoelde, dat zij bij haren echtgenoot kon staan en met hem door alle moeilijkheden, beproevingen, zorgen en wederwaardigheden des levens kon gaan.” Zij zag op haren bedroefden echtgenoot en hulploos wicht en zeide: „Ja, ik wil het doen! „Op het oogenblik, toen zij dit besluit nam, werd haar echtgenoot met het geloof, dat haar in het leven riep, vervuld.

Op Fox eiland zijnde in 1838, werd Ouderling WOODRUFF officieel bekend gemaakt, dat hij door openbaring tot één der Twaalven was aangesteld en dat van dit Quorum verlangd werd: „Mijne Heiligen in de stad Far West te verlaten op den zes en twintigsten dag der eerstvolgende maand April, (1839) van af den bouwgrond van Mijn huis, zegt de Heere.” De Apostelen waren, met inbegrip van Ouderling WOODRUFF, op de aangewezen plaats en op den bestemden tijd tegenwoordig, hun leven in gevaar brengende. De plechtige en gedenkwaardige diensten en ceremonieën van die heilige gelegenheid werden verricht, een van de gebeurtenissen was de verordineering van WILFORD WOODRUFF en GEORGE A. SMITH tot leden der twaalf Apostelen.

De omstandigheden, insluitende ziekte, kommer en armoede, waaronder de Apostelen in 1839 op hunne zending naar Engeland vertrokken, zijn vaak beschreven. In de geschiedboeken van het menschelijk geslacht vinden wij slechts eenige gebeurtenissen, gelijk aan dit treffende hoofdstuk van de geschiedenis dezer bedee-ling, en in dien moeilijken tijd toonde WILFORD WOODRUFF een geloof, niet minder sterk, geduldig en heldhaftig als dat zijner mede-Apostelen. Het verslag der reis nalatende, is het voldoende te zeggen, dat hij, in gezelschap van Apostel JOHN TAYLOR en Ouderling THEODORE TURLEY, 11 Januari 1840 te Liverpool aankwam.

Ouderling WOODRUFF was spoedig druk met het zendingswerk bezig en doopte een groot aantal bekeerlingen. In Staffordshire arbeidende, hield hij eene groote vergadering in het stadhuis te Hanley, op Zondagavond 1 Maart 1840. Hij zegt van die gelegen-

heid: „Terwijl wij het eerste lied zongen. rustte Gods Geest op mij en de stem van God zeide: „Dit is de laatste vergadering, die gij met dit volk gedurende een' geruimen tijd zult houden.” Hij was zeer verbaasd hierover, daar hij in die omgeving vele dingen reeds had vastgesteld. Den volgenden morgen vroeg hij den Heere, Zijnen wil kenbaar te maken aangaande hem. Hij zegt: „Het antwoord, dat ik verkreeg, was, dat ik naar het zuiden moest gaan, want de Heere had aldaar een groot werk voor mij te doen en vele zielen waren wachtende op het Woord des Heeren.”

Spoedig gehoorzaamde hij dit gebod, nam den volgenden dag eene koets naar Herefordshire en bevondt zich den anderen dag in het huis van eenen rijken landbouwer, JOHN BENBOW geheeten, in eene plaats genaamd Hill Farm, Castle Frome, Ledbury, Herefordshire. Toen begon een oogst van zielen, die zelden zijns gelijken heeft gehad in eene der Evangeliebedeelingen, eene geschiedenis, die zichtbaar onder de menschen is. MR. BENBOW was lid van eene godsdienstige vereeniging, genaamd: „Vereenigde Broederen,” welke uit meer dan zes honderd personen en vijf en veertig predikers bestond. Een der belangrijkste verrichtingen van hunnen godsdienst was hun bidden om meer licht, aangaande het ware plan tot zaligheid. MR. BENBOW bracht Ouderling WOODRUFF onder dit volk en zij ontvingen zijne boodschap met onuitsprekelijke blijdschap. In één maand doopte hij de vijf en veertig predikers van dat genootschap en honderd zestig leden. Hij verkreeg daardoor het gebruik van één kapel en van vijf en veertig huizen, volgens de wet tot prediking veroorloofd en had daardoor een groot veld voor zijnen tot het Pinksterfeest behoorenden arbeid. Binnen acht maanden bracht hij meer dan achttien honderd zielen tot de Kerk met inbegrip van alle leden van het genootschap der „Vereenigde Broederen”, uitgenomen één.

Na dit merkwaardig succes in Herefordshire en omgeving, arbeidde Ouderling WOODRUFF in verschillende deelen van Engeland. In Augustus 1840 opende hij met Ouderlingen HEBER KIMBALL en GEORGE A. SMITH het werk van het Evangelie in Londen. Het drietal was slechts een' korten tijd in die stad, toen Ouderling KIMBALL hen verliet.

Ouderlingen WOODRUFF en SMITH werden den nacht na het vertrek van Ouderling KIMBALL door booze machten aangevallen, welke besloten schenen, hen te vernietigen, maar door de tusschenkomst eener tegenovergestelde macht werden zij verlost en bewaard. Groote moeilijkheden ontmoette men bij het maken eener opening in Londen en President WOODRUFF, over zijne ondervindingen in die stad sprekende, verklaart, dat het gemakkelijker was duizend personen in Herefordshire te doopen, dan de eerste tien in Londen.

In April 1841 zeilde hij af naar New-York. Van laatstgenoemde haven ging hij naar Charboro, Maine, alwaar hij zich met zijne vrouw vereenigde. Hij bleef eenigen tijd in de oostelijke Staten en bereikte Nauvoo in October. In 1842 ging hij op eene andere

zending naar de oostelijke Staten tot het verzamelen van geld voor den Nauvoo Tempel. Hij was in Maine, toen hij van den marteldood te Carthago vernam en haastte zich naar Nauvoo. In het najaar van dat jaar (1844) werd hij geroepen, om over de Europeesche zending te presideeren en hij was afwezig tot het voorjaar van 1846, toen hij te Nauvoo wederkeerde, in een' tijd, dat de Heiligen zich toebereidden, hunne schoone stad te ont-ruimen.

WILFORD WOODBUFF was één van hen, die behoorde tot het onsterfelijke korps Pioniers, dat den weg voor de Heiligen naar de bergvesting baande, die later hunne vergaderplaats werd. Het jaar, op deze gedenkwaardige reis volgende (1848), ging gij op eene andere zending naar de oostelijke Staten, tot het vergaderen der Heiligen aldaar en naar Canada, vanwaar hij in 1850 naar Utah terugkeerde. In 1852 vereenigde hij zich met een gezelschap, door President BRIGHAM YOUNGH geleid, tot het onderzoeken der landstroken in zuidelijk Utah en vanaf dien tijd heeft hij een werkzaam aandeel gehad in het arbeiden onder de Heiligen in de verschillende afdelingen van Z'on, raadgevende in betrekking tot het stichten van nieuwe volkplantingen, organiseerende, predikende, kerkaangelegenheden regelende, presideerende en de lastige en menigerlei plichten uitvoerende, die hem ten deel waren gevallen. Hij behoorde één en twintig jaren tot de wetgevende macht in Utah, zijnde al dien tijd een lid van den Raad uitgenomen één termijn, toen hij lid was van de Kamer. Hij deed ook eenige jaren dienst als President van den St. George Tempel.

In 1880 werd hij, bij de reorganisatie van het eerste Presidenschap, President der twaalf Apostelen en toen de dood van President JOHN TAYLOR eene andere keuze voor het eerste Presidenschap noodig maakte, werd hij door de Heiligen, in algemeene Conferentie vergaderd, op 8 April 1889 als President over de Kerk in de geheele wereld gekozen, met GEORGE Q. CANNON als zijn eersten en JOSEPH F. SMITH als zijn tweeden raadgever.

Toen hij President werd, was de Kerk in de weeën van een der meest ingewikkelde tijdperken harer geschiedenis. Vele jaren was de macht van het algemeene Gouvernement met steeds meerder wordende gestrengheid uitgevoerd, tot het onderdrukken van wat de Heiligen der laatste Dagen als een levend en op zichzelf staand gedeelte van hunnen godsdienst beschouwden, het veelvuldig huwelijk. Zouden de Heiligen zich onderwerpen? De profeet Daniël, de drie Hebreuwsche jongelingen in den vurigen* oven en de namen van martelaren in den catalogus der wereld werden allen aangehaald. Liever dan zich te onderwerpen, hadden honderden van de beste mannen der Kerk de straf van booswichten ondergaan. Liever dan zich te onderwerpen, hadden honderden van de meest toegewijde moeders op aarde een lijden ondergaan, waar boven men den dood zou verkiezen, en duizenden kinderen waren verstoken van de zorg en bescherming, welke ieder bezielde wezen der natuur voor kinderen eischt.

Zouden de Heiligen zich onderwerpen? Het eeuwig gewicht der verantwoordelijkheid tot het beantwoorden van die vraag rustte op den man, die de sleutelen hield. Het heeft Goddelijken moed vereischt, om aan de Kerk de openbaring over te geven, waardoor het veelvoudig huwelijk tot een gedeelte van haar geloof en handelingen werd gemaakt, maar wie zou nu voorwaarts komen en de Heiligen raden, de burgerlijke wet te gehoorzamen? Hoe zou de Kerk den man ontvangen, die dit waagde te ondernemen? En toch, als die raad niet met gezag gegeven werd en in goed geloof door de Heiligen gehoorzaamd, welke rampen zou een toornig en vast besloten Gouvernement, bezittende de macht en bronnen zooals dat der Vereenigde Staten, over hen brengen? Welk een angst werd door de Leiders der Kerk uitgestaan, voor namelijk door haren President, daar deze crisis steeds dichter tot hen kwam! Met wélk eene nederigheid en benauwdheid zochten zij den wil des Heeren te weten aangaande deze zaak, geene poging zal hier gedaan worden dit te beschrijven. Laat het voldoende zijn, te zeggen: dat het Woord des Heeren kwam en dat de man door wien het kwam en wiens plicht het was, dit te ontvangen en over te geven, onbevreesd voorwaarts kwam en het openbaarde. De Kerk ontving het bijna als éen man, zij was tevreden en eene groote crisis was voorbij.

Persoonlijke gewoonten hebben zeer veel te doen met het succes van een' mensch in het leven en WILFORD WOODRUFF heeft veel te danken aan die gewoonten, door hem in zijne jeugd aangenomen. Hij stond altijd vroeg op, was een man van groote fysieke werkzaamheid, ijverig voordeel trekkende, voor zoover dit mogelijk was, van ieder uur. Hij heeft bijna altijd sedert zijne komst in Utah eene boerderij en tuin bewerkt en in den zomer vond de opkomende zon hem vaak ploegende, eggende, besproeiende, enz. Hij is altijd matig en spaarzaam geweest in zijne huishoudelijke zaken, alles vermijdende wat eenigszins op verkwisting of buitensporigheid geleek.

In betrekking tot zijn succes in het leven in tijdelijke dingen, zegt hij: „Ik heb zelden in mijn leven een nota gegeven, heb het tot een' regel gemaakt, nimmer iets te koopen, waarvoor ik niet betalen kon. Volgens mijne gedachten moet iemand betalen voor hetgeen hij krijgt of het er zonder doen. Ik heb dezen regel aan mijne familie geleerd en wij hebben hem opgevolgd.

Hij was een groot lezer, voornamelijk van nieuwspapieren en zijne openbare gezegden bewijzen, dat hij de gebeurtenissen der algemeene geschiedenis gade sloeg en Gods hand er in zag.

Welke ernstige lessen van eeuwige waarheid zijn begrepen in het leven, de ondervindingen en verrichtingen van WILFORD WOODRUFF. Wat eene levensgeschiedenis is de zijne voor een' jongeling om te bestudeeren! Hij begon het leven, zooals ieder jongeling het kan aanvangen; hij had geen voorrechten die een ander niet kan hebben; hij leefde en volhardde, zooals ieder jongeling doen kan, doch zie het verslag, dat hij gemaakt heeft.

Voortdurend bevoorrecht met den Geest des Almachtigen en de openbaringen des hemels, de vruchten van een welbesteed leven genietende, gezondheid en kracht naar lichaam en geest bezittende en opgesloten in de harten van duizenden, behoorende tot het beste volk op aarde, besteedt WILFORD WOODRUFF de laatste dagen van zijnen aardtschen proeftijd, zooals ieder jongeling mag hopen en bidden, dat hij de zijne mag doorbrengen, als een schijnend licht voor geheel Israël en een levend voorbeeld van het hoogste succes verkrijgbaar in deze sfeer van handeling.

B. F. CUMMINGS JR., in „*The Contributor.*”

Het leven hiernamaals.

Wij kunnen verzekerd zijn, dat de dood niet het einde is voor deze menigten der aarde. Noch is hij eene hinderpaal voor verlossing of wederverkrijging van verloren grond. Hij komt niet als eene booze macht tusschenbeide om de vervulling van onvervulde levens te voorkomen, noch om van verdere gelegenheid te berooven. Het eenige bevredigende en vertroostende oogmerk is, dat de vrijgemaakte geest in betere omgeving geplaatst wordt en voor haar de poorten van hoop en vooruitgang wijder open gedaan worden. Hij is de poort tot een land van onsterfelijkheid, waar het leven opnieuw zal begonnen worden, verloren gelegenheden hersteld, opwaarts gaande paden gegeven worden om te bewandelen en waar geen vernietiging noch droefheid meer zijn zal.

Universalist.

Godsdienstovertuiging.

Godsdienst is geen zaak van meening, maar van hoogere overtuiging. Uitvoeriger verklaard, voor alle brave menschen is het noodig, dat geloof door overtuiging van waarheid wordt voorafgegaan. Van de waarheid overtuigd zijn en niet daarnaar te handelen, is de ziel geweld aan doen, met de zedelijke bewustheid spotten en het zedelijk leven weg laten vloeien.

Rev. CHARLES E. MURRAY.

Wenken voor Moeders.

Een der voornaamste ouderplichten is, het in huis aangenaam te doen zijn, en om dit te bereiken is het noodig, dat vader en moeder te zamen in harmonie werken, voor elkaar vriendelijkheid en toegenegenheid ten toon spreidende in woord en daad en het gezag van elkaar in huis staande houden; dan zal de onderlinge achting en liefde de kinderen ten zegen zijn. Veel raad is aan vader en moeder over dit onderwerp gegeven en misschien is het voor den een juist zoo noodig als voor de ander, zoodat als een regel geen hunner naar den ander behoeft te wijzen voor onvolkomen

heid in deze. Eene courant geeft eene lijst met „wenken voor moeders”, en terwijl een zelfde aantal voor vaders er aan toegevoegd kan worden, daar deze voor hen in beginsel van gelijke toepassing zijn, zoo is er in dezen voor de koninginnen van het huisgezin, die dezelve toepassen, veel voordeel in.

Wees niet te koppig.

Wees niet te streng.

Verbreek uwe beloften niet.

Verwaarloos uw man niet voor het kind.

Bederf de kinderen niet door te veel toegevendheid.

Spreek niet over de kinderen waar zij bij zijn.

Vergeet niet, dat gij-zelf eenmaal een kind waart.

Vergeet niet, dat gij niet van uwe vrienden verwachten kunt, dat zij met u, uwe eigen alles daaraan opofferende belangstelling in uwe kinderen, kunnen deelen.

Zeg niet, dat uwe kinderen de slechte eigenschappen van hunnen vader en al de goede van u geërfd hebben.

Vergeet niet, dat ieder kind recht op eene gelukkige jeugd heeft, en dat gij later misschien niet de macht of het voorrecht kunt hebben het gelukkig te maken of te bewaken tegen onaangenaamheden.

(The Deseret Weekly).

Het slapen.

Als het slapen nuttig zal wezen, dan moet het diep en gezond zijn. Daartoe moet met de grootste omzichtigheid gezorgd worden, dat het bed gemakkelijk en zindelijk is en de atmosfeer zuiver en gezond. De slaper moet niet verstoord worden, dan door eigen beweging.

In de vroege morgenuren, of nadat iemand eenigen tijd heeft geslapen, dan heeft de natuur groote vorderingen gemaakt in het doen van haar werk tot herstel en moet toegestaan worden dit te voltooien, terwijl de lucht zuiver en de invloeden van buiten het minste zijn.

Slaap, die kunstmatig is verkregen, is in vergelijking van weinig waarde. Het is waar, dat de geest van hare bezigheid ontdaan is, maar de verschillende organen en de aandriften die tot hunne voeding strekken, zijn dan ook tot eenen hoogen graad verlamd.

Youth's Companion.

Aphorismen.

De mensch is steeds de martelaar van zijn eigen gebreken.

CARMEN SYLVA.

Treft u een slag van het lot, doe dan als de bal: hoe harder hij geslagen wordt des te hooger is zijn vlucht.

RÜCKERT.

De Ster.

Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

FRED. PIEPER, 120 Izaäk Hubertstraat, Rotterdam.

Onze reis door de Zending.

Daar wij door vele van onze vrienden, voornamelijk in Zion, verzocht zijn geworden van tijd tot tijd enig nieuws aangaande de verschillende vertakkingen der Kerk in deze zending door „De Ster” te geven, zoo zullen wij hiermede eene kleine beschrijving beginnen van onze laatste reis, door een gedeelte der Zending en hopen zodoende aan het verzoek onzer vrienden te voldoen.

Op Donderdag den 25ten Maart verlieten wij Rotterdam, om een bezoek te brengen aan de vertakking Amsterdam, tamelijk laat in den avond kwamen wij op het vertakkingskantoor De Wittenkade 35, aan. Wij vonden aldaar broeders Gerrit J. Kruitbosch en Henry Koldewijn, beiden gezond en wel en zich verheugende in den dienst des Heeren. De broeders Zendingelingen waren juist met eenige broeders der vertakking bezig om een patriotisch stuk uit de tijden van de belegering van Den Briel in te studeeren, hetwelk zij van plan waren op de gezellige bijeenkomst van den 6^{den} April uit te voeren. Nadat de lokale Broeders vertrokken waren, hadden wij het genoegen van de broeders zendelingen te vernemen, dat de vertakking als een geheel, zich in een tamelijk goeden toestand bevindt en dat de zaal gedurende de laatste weken niet alleen te klein was geweest om al degenen te bevatten, welke gekomen waren om de blijde mare van het herstelde Evangelie te vernemen en hetzelfde te onderzoeken, maar dat de zitplaatsen zelfs niet meer voldoende waren om al de broeders en zusters te accomodeeren. Wij verheugden ons zeer zulk nieuws te vernemen, maar nog meer dat wij door 's Heeren zegen in staat waren, gedeeltelijk den toestand te verbeteren. Den anderen morgen begaven wij ons daarom direkt op weg om honderd nieuwe stoelen te koopen. Reeds lang hebben wij naar eene nieuwe en grootere zaal uitgezien zonder goeden uitslag en zelfs nadat wij Vrijdag en Zaterdag bijna uitsluitend gebruikt hadden om iets beters te vinden, als dat wij bezitten, en ook het grootste gedeelte van Maandag en Dinsdag voor hetzelfde doel hadden besteed, konden wij nog niet van veel betere resultaten spreken.

Zondagmorgen om tien uur werd onze regelmatige vergadering gehouden. Het verheugde ons zeer br. Beima, President der vertakking en brs. Van Boers en Bernaerts, zijne eerste en tweede raadgevers, in goeden geestelijken en lichamelijken welstand te ontmoeten, zoowel als een groot gedeelte van de broeders en zusters en eenige vrienden der waarheid. Wij hadden

Reunt
E.

Eiso

Bernards (Jan Barend)

het voorrecht gedurende den morgen over de groote en heerlijke waarheden van het in onze dagen van den hemel herstelde Evangelie van Jezus Christus tot de aanwezigen te spreken; de Heiligen tot volharding en vervulling hunner plichten aan te moedigen en de vrienden uit te noodigen de waarheden te onderzoeken, die de Heer in onze dagen wederom van den hemel heeft geopenbaard tot redding der menschenkinderen.

Om half twee hadden wij het genoegen de jeugd dezer vertakking der Kerk in de hoedanigheid van eene zondagsschool onder hunne verschillende leeraars vergaderd te zien. Broeder Emond, de president der zondagsschool, deelde ons mede, dat de zondagsschool zich in een goeden welstand bevindt en nadat wij de verschillende klassen een weinig geïnspecteerd hadden werden wij van de waarheid zijner woorden overtuigd. Het deed ons genoegen, na afloop der gewone oefeningen, een weinig tot de kinderen en leeraars der zondagsschool te kunnen spreken.

De avondvergadering, welke om half zes uur begon, was zeer goed bezocht; de broeders deelden ons mede, dat verschillende onderzoekers der waarheid en vreemdelingen aanwezig waren, waarom wij, toen President Beima ons wederom het voorrecht gaf tot de vergadering te spreken, gevoelden gedurende den avond over het „Evangelie van Christus” te spreken. Eenige vreemdelingen verzekerden ons na afloop der vergadering, dat zij veel inlichting hadden ontvangen en het heerlijke Evangelie, hetwelk door de Heiligen der laatste Dagen verkondigd wordt, zouden onderzoeken.

Om half negen hadden wij het voorrecht de theologische klas dezer vertakking bij te wonen, en de behandeling einiger gewichtige vragen aangaande gedeelten van het Plan der zaligheid toonden aan, dat de klas hare studies met tamelijk veel voorspoed vervolgt.

Wij gevoelden op het einde van den Sabbatdag, dat de Heer ons rijkelijk had gezegend en dat het een dag van vreugde en blijdschap voor de Heiligen en ons was geweest.

De volgende dagen werden grootendeels gebruikt om de verschillende broeders en zusters te bezoeken, welke wij allen in een goeden welstand vonden; en nadat wij verschillende vertakkingsaangelegenheden hadden gearrangeerd en Woensdagavond nog eens het voorrecht hadden genoten tot de Heiligen in hunne vergadering te kunnen spreken, verlieten wij Donderdagavond onze geliefde broeders en zusters, die ons gedurende ons bezoek aldaar met zoo groote liefde hadden bejegend, des Heeren beste zegeningen over hen afsmeekende en hen onder Zijne bescherming en de leiding Zijner dienstknechten bevelende, en begaven ons wederom naar Rotterdam, waar wij de avondvergadering bijwoonden en van waar wij ons Zaterdag naar België begaven.

(Wordt vervolgd.)

p. 137

Vergiffenis.

Het volgende is een gedeelte van het zesde hoofdstuk van Mattheüs:

„En wanneer gij bidt, zoo zoo zult gij niet zijn gelijk de geveinsden; want die plegen gaarne in de synagogen en op de hoeken der straten staande, te bidden, opdat zij van de menschen mogen gezien worden. Voorwaar Ik zeg u, dat zij hunnen loon weghebben.

Maar gij, wanneer gij bidt, gaat in uwe binnenkamer, en uwe deur gesloten hebbende, bidt uwen Vader, die in het verborgen is; en uw Vader, die in het verborgen ziet, zal het u in het openbaar vergelden.

En als gij bidt, zoo gebruikt geen ijdel verhaal van woorden, gelijk de heidenen, want zij meenen, dat zij door hunne veelheid van woorden zullen verhoord worden.

Wordt dan hun niet gelijk: want uw Vader weet, wat gij van noode hebt, eer gij Hem bidt.

Gij dan bidt aldus: Onze Vader, die in de hemelen zijt! Uw naam worde geheiligd.

Uw koninkrijk kome, Uw wil geschiede, gelijk in den hemel, alzoo ook op de aarde.

Geef ons heden ons dagelijksch brood.

En vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onzen schuldenaren.

En leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van den booze. Want Uw is het koninkrijk, en de kracht, en de heerlijkheid, in der eeuwigheid, amen.

Want indien gij den menschen hunne misdaden vergeeft, zoo zal uw hemelsche Vader ook u vergeven.

Maar indien gij den menschen hunne misdaden niet vergeeft, zoo zal ook uw Vader uwe misdaden niet vergeven.”

Leest en beschouwt, in het licht van de volgorde der ideën medegedeeld, en volgens den regel van letterkundige samenstelling, de vijf verzen, welke het gebed des Heeren eene inleiding maken, tot de twee verzen, welke de wet van vergiffenis uitdrukken. In andere woorden, beschouwt in dit licht het gebed des Heeren, een van de voortreffelijkste uitingen ooit beschreven, sedert het begin der wereld, dan wordt het eene voorrede tot iets anders, dat het groote beginsel van vergiffenis als een der voorwaarden tot zaligheid verklaart. Bijbelstudenten moeten voorzichtig zijn, dat de eene schriftuurplaats de andere niet overtreft, maar zij moeten aan ieder de waarde schenken waar zij recht op hebben; maar wij denken, dat er geen gevaar kan ontstaan, om het gebed des Heeren in eenig beginsel den voorrang te geven, boven de verklaring van het beginsel door den Zaligmaker in de daarop volgende verzen uitgesproken, terwijl de Heere zelf het aldus toepast. Deze beschouwing vergroot de belangrijkheid van dat beginsel en dient tot het inprenten van de noodzakelijkheid om het uit te oefenen

in onze handelingen en in onzen omgang met elkaar. Inderdaad de taal door den Zaligmaker gebruikt tot het uitdrukken dezer wet bewijst, dat hij haar van het grootste gewicht beschouwde, want Hij zegt duidelijk, dat, als wij de menschen hunne misdaden niet vergeven, onze Vader ook ons niet vergeven wil; en hoe kunnen wij zonder vergeving van onze zonden een erfdeel verwachten in het koninkrijk van onzen Vader?

In het begin dezer Kerk was het zeer natuurlijk, dat er door de Ouderlingen in hunne prediking grooten nadruk gelegd werd, op hetgeen men gewoonlijk de eerste beginselen van het Evangelie noemt, omdat het voor het volk noodig was deze eerst te leeren. Later toen de Heiligen begonnen met de kolonisatie in deze bergen, maakten de toestanden het noodig, dat er aan de uitwendige en practische gedeelten van hunnen godsdienst, voor dien tijd, meer de voorrang geschonken werd. In het kort, wat de eerste, de eenvoudigste, of de oorspronkelijke beginselen van het Evangelie kunnen genoemd worden, zijn overvloediger onder de Heiligen geleerd, dan andere van meer abstracten aard. De uiterlijke handelingen van het individu zijn meer besproken dan de inwendige tucht, waarnaar hij zijne ziel moet regelen en zijnen trotschen, zelfzuchtigen en weerspannigen geest moet onderwerpen.

Maar de grootste meerderheid van het tegenwoordig volwassen ledental der Kerk zijn lang genoeg in de school van het Evangelie geweest, om meer aandacht te geven aan de hoogere, diepere en meer abstracte beginselen er van, dan zij tot op heden gedaan hebben, maar niet een hunner, waarop de aandacht gevestigd kan worden, kan op den voorrang boven de wet van vergiffenis aanspraak maken. In zekeren zin is het eene gemakkelijke wet om te volbrengen. Het is gemakkelijk in den zin, waarop de Zaligmaker sprak, toen Hij zeide: Mijn juk is zacht en Mijn last is licht." Dat is, voor hem die den Geest des Heeren heeft, is niets, van hetgeen de Heere verlangt, zwaar.

Maar van het standpunt van den zinnelijken mensch beschouwd, is de wet van vergiffenis een van de moeielijkste wetten, ooit aan hem geopenbaard, om te gehoorzamen. Hij kan geloof genoeg hebben om zich tot eenen verwerping te maken voor het Evangelie; zendingen te volbrengen en al de opofferingen daaraan verbonden te ondergaan, van al zijne aardsche bezittingen iets af te staan, ja zelfs alles, terwille der waarheid, hij kan zelfs geloof genoeg hebben, tot het doen van wonderen en toch niet bekwaam zijn, om zijne gevoelens en geest zoo te onderwerpen, dat hij in zijn hart den mensch, die hem het meest benadeeld heeft, vergeeft.

En toch is het tot dezen graad van onderwerping aan de wet van God, dat iedere man of vrouw moet komen, die in Zijne tegenwoordigheid wil komen en van Zijne heerlijkheid ontvangen. Alvorens eenig zoon of dochter van Adam zulk eene zaligheid kan ontvangen, moet het hart eerst gezuiverd zijn van alle hardheid en eene volmaakte en volkomene vergiffenis moet geschonken worden aan den grootsten vijand. Geen mensch kan van de

heerlijkheid van het koninkrijk des Vaders ontvangen, terwijl hij harde gevoelens tegenover eenen broeder heeft.

De macht om eenen vijand te vergeven, in den zin door den Zaligmaker bedoeld, is eene eigenschap van het meest verheven karakter en wordt alleen verkregen met behulp van den Geest Gods. Zij wordt ontvangen door vasten en bidden en door te handelen in volkomen overeenstemming met de beginselen van rechtvaardigheid. Vandaar is het, dat ieder mensch die dit verkregen heeft, op het einde van zijnen aardschen proeftijd, voor den Heere kan verschijnen en aanspraak maken op de vergeving zijner zonden en op de belooning van een rechtvaardig mensch, volmaakt geworden door opofferingen, naarstigheid en gehoorzaamheid.

(The Deseret weekly.)

Sleutel voor Godgeleerdheid.

(Vervolg van blz. 111).

HOOFDSTUK V.

Sleutelen voor de verborgenheden der Godheid.

Wie kan verstaan uw glorierijke volheid!
Eindloos Wezen, Vader van all' eeuwigheid!
De eigenschappen, die uw oneindigheid verzellen,
Doen reeds alleen het menschlijk harte zwellen,
Tot het verstaan van Uw natuur en macht,
Als Vader van het eindloos menschelijk geslacht.

Dit is het eeuwige leven: Te kennen den eenigen levenden en waarachtigen God, en Jezus Christus, dien Hij gezonden heeft.

Sedert het verval van de wetenschap der godgeleerdheid heeft eene duistere, diepe verborgenheid het menschelijk verstand bedekt in betrekking tot den persoon en de natuur van den eeuwigen Vader en van Jezus Christus, Zijnen Zoon.

Kerkvergaderingen van de vaders en van de wijze mannen van het Christendom zijn telkens en telkens weer samengekomen, om de verborgenheid der Godheid te verklaren en een grondslag of geloofsbelijdenis samen te stellen, waarop alle partijen zich kunnen vestigen en overeenstemmen.

Dit was echter niet in hunne macht. Het is voor de wereld onmogelijk, met hare wijsheid God uit te vinden. „Noch iemand kent den Vader dan de Zoon, en dien het de Zoon wil openbaren.”

De sleutel tot de wetenschap der godgeleerdheid is de sleutel van goddelijke openbaring. Zonder dezen sleutel kende nimmer eenig mensch, noch vergadering van menschen, den eeuwigen Vader of Jezus Christus, noch zullen zij Hem ooit leeren kennen.

Toen de sleutel van openbaring voor den mensch verloren was, was de kennis van God verloren. En daar het eeuwige leven afhangt van de kennis van God, zoo was natuurlijk de sleutel van het eeuwige leven verloren.

O, de verborgenheden, de ongerijmdheden, de strijd, de twisten, de bloedvergieting, het ongeloof, de onverstandige en tegenstrijdige theoriën, welke over dit onderwerp ontstaan en vermenigvuldigd zijn onder sectarissen.

Onder deze theoriën merken wij er één op, welke misschien meer algemeen door de verschillende secten aangenomen wordt dan eenige andere. Zij luidt als volgt: „Er is één eenige levende en waarachtige God, zonder lichaam, deelen of hartstochten; bestaande uit Vader, Zoon en Heiligen Geest.”

Het is pijnlijk voor den menschelijken geest, gedwongen te worden tot het toestemmen, dat zulke wonderlijke onbestaanbaarheid in taal of ideën in eenige menschelijke geloofsbelijdenis plaats gevonden heeft. Toch is het zoo.

Het is slechts eene andere manier van zeggen, dat er een God is die niet bestaat, een God welke uit niets is samengesteld, welke het negatieve is van al wat bestaat, welke geen plaats inneemt, welke in geen tijd bestaat, welke van geene bestanddeelen, bekende of onbekende, is samengesteld en welke geene krachten of hoedanigheden heeft, gemeen met eenig ding of wezen bekend als bestaande, of welke met mogelijkheid kunnen begrepen worden als bestaande in de hemelen of op aarde.

Zulk een God kon nimmer gezien, gehoord of gevoeld worden door eenig wezen in het heelal.

Er is nimmer een zichtbare afgod onder de menschen aangebeden, welke zoo machteloos was als deze „God zonder lichaam, deelen of hartstochten.”

De God van Egypte, de krokodil kan verslinden.

De beelden van verschillende natiën kunnen gezien en gevoeld worden.

De Peruviaansche God, de zon, kan hare natuurlijke warmte, licht en invloed uitstorten.

Maar niet zoo de God zonder „lichaam, deelen of hartstochten.”

Wat geene deelen heeft, heeft geen geheel.

Wezens zonder hartstochten hebben geen ziel.

Alvorens wij de sleutelen en krachten van praktische godgeleerdheid tot het verstand van de menschen dezer eeuw kunnen inleiden, moeten wij noodzakelijk, binnen het bereik van hun begrip, sommige juiste ideën van den waarachtigen God plaatsen.

Het is geschreven, dat „zonder geloof het onmogelijk is, Hem te behagen.” Zij, die Hem niet behagen, kunnen nimmer van de krachten en giften van de wetenschap der godgeleerdheid gebruik maken, omdat de sleutelen en krachten dezer wetenschap van Hem voortkomen als eene vrije gift, maar zij worden nimmer gegeven aan hen met wien hij niet tevreden is. De persoon, die aan deze kracht deel wil hebben, moet daarom in Hem gelooven. Maar hoe kan hij gelooven in een wezen van wien hij geen goed begrip heeft?

Zoo onbepaald, zoo vreemd van de eenvoudige, duidelijke waarheid zijn de begrippen der tegenwoordige eeuw, zoo bewolkt

is het moderne verstand met dweeperij, geestelijken onzin of onstoffelijkheid in bijna al hare ideën, omtrent den Persoon of Personen der Godheid, dat wij gedwongen zijn, de taal van eenen vroegeren Apostel te gebruiken, toen hij de geleerden van Athene toesprak: „*Dezen dan, dien gij niet kennende dient, verkondig ik ulieden.*”

Ofschoon er feiten in ons *eigen* bestaan zijn, welke buiten het bereik van ons tegenwoordig begrip of onze bevattelijkheid zijn, wat in hoogerem zin waar is in betrekking tot de Godheid, zoo kan de begrensde kennis, die wij bevatten kunnen in betrekking tot onszelven, tenminste redelijk zijn en zoo klaar medegedeeld en begrepen worden als eenig ander onderwerp. Zoo is het met onze kennis van de Godheid. Ofschoon er feiten, in betrekking tot Zijn bestaan, eigenschappen en macht, buiten ons bereik zijn, dan moet dat, wat wij kunnen weten en begrijpen of uitdrukken omtrent Hem, toch geheel van alle geheimzinnigheid ontbloot wezen, en moet zoo klaar begrepen, uitgedrukt of medegedeeld kunnen worden als ieder ander artikel van waarheid of wetenschap.

Jezus Christus, een klein kind zooals wij allen geweest zijn, groeide op tot man, was vervuld met eene Goddelijke zelfstandigheid of vloeistof, den Heiligen Geest genoemd, door welchen Hij de waarheid begreep, met macht en gezag sprak, de stoffen beheerschte en gezondheid en leven gaf aan hen, die bereid waren het te ontvangen.

Deze man stierf, door goddeloozen gedood zijnde.

Den derden dag stond Hij op uit de dooden en verscheen aan Zijne discipelen. Toen deze discipelen Hem zagen, dachten zij, dat Hij slechts een geest was.

Misschien bezaten zij, in betrekking tot een onstoffelijk bestaan aan de andere zijde van het graf, een bestaan niet verbonden met eenige werkelijke, tastbare stof of zelfstandigheid, sommige van de onbepaalde begrippen der menschen uit latere tijden.

Maar hun verzeen Heer gebruikte de eenvoudigste middelen tot het doen verdwijnen hunner dweeperij of geestelijke grillen van onstoffelijkheid. Hij zeide hun, dat zij Hem betasten en beschouwen zouden. „*Want*”, zeide Hij, „*een geest heeft geen vleesch en been, als gij ziet, dat Ik heb*”.

Diensvolgens betastten zij Hem, beschouwden de teekenen der nagelen in Zijne handen en voeten en het teeken der speer in Zijne zijde. Maar alsof dit niet voldoende was, at en dronk Hij met hen, geroosterde visch en honigraat nemende, om hen meer gemeenzaam te maken met den aard van eene stoffelijke of tastbare onsterfelijkheid.

In het kort, Hij was veertig dagen met hen, gedurende welke Hij wandelde, sprak, at, dronk, onderwees, profeteerde, gebod, bemachtigde, met hen redeneerde en hen zegende, om hen zoo-doende gemeenzaam te maken met die onsterfelijkheid en dat eeuwig leven, hetwelk Hij wilde, dat zij in de geheele wereld zouden leeren.

Daarna voer Hij, in hunne tegenwoordigheid op, naar die plaaneet, waar Zijn Vader en hun Vader, Zijn God en hun God woonde.

Terwijl Hij nog in het luchtruim in het gezicht was en zij opwaarts staarden, zie! twee mannen in witte kleeding stonden bij hen en zeiden: „*Gij Galileesche mannen! wat staat gij en ziet op naar den hemel? Deze Jezus, die van u opgenomen is in den hemel, zal alzoo komen, gelijkerwijs gij Hem naar den hemel hebt zien heenvaren.*”

Hier hebben wij dan een voorbeeld van een onsterfelijk God, een God, waarvan vaak in de Schriften gezegd wordt, dat Hij gelijk aan Zijnen Vader is, „*zijnde het afschijnsel Zijner heerlijkheid, en het uitgedrukte beeld Zijns persoons*, en dezelfde eigenschappen, in al hunne volheid, bezittende als Zijn Vader; een God niet alleen een lichaam en deelen bezittende, maar ook vleesch, been, zenuwen en al de eigenschappen, organen, gevoelens en gewaarwordingen van een volmaakt mensch.

Hij verschilt in niets van Zijnen Vader. uitgenomen in ouderdom en gezag; de Vader de meerderheid in jaren hebbende, heeft bijgevolg het recht, volgens de patriarchale wetten van het eeuwige Priesterschap, heerschappij over Hem en over al Zijne bezittingen te hebben voor eeuwig en altijd.

Terwijl deze God aan de éene hand verwantschap en gelijkheid, als het ware, met Zijnen Vader eischt, maakt Hij aan de andere hand aanspraak op verwantschap en gelijkheid met Zijne broederen op aarde, met dit verschil echter, dat Zijn persoon een exemplaar der Goddelijke, onsterfelijk geworden en met volmaakte eigenschappen zijnde, eeuwige menschheid is, terwijl Zijne broederen, die in het sterfelijke vleesch wonen, echter kinderen van dezelfde koninklijke familie in de hemelen, waar het hunne vleeschelijke tabernakelen betreft, nog niet onsterfelijk zijn en nog niet volmaakt in hunne eigenschappen. Doch niettegenstaande mede-erfgenamen toch jonger zijn, daar Hij de eerstgeborene in de geestenwereld is. Daarom zijn zij aan Hem onderworpen.

Maar ieder mensch die op zijne beurt volmaakt geworden is, uit de dooden opgestaan en vervuld of levend gemaakt is met de volheid der celestiale heerlijkheid, zal in alle opzichten aan Hem gelijk worden, lichamelijk en geestelijk, in eigenschappen en krachten.

(Wordt vervolgd.)

I N H O U D:

President WILFORD WOODRUFF	Blz. 113	Aphorismen	Blz. 130
Het leven hiernamaals	„ 119	Onze reis door de zending	„ 121
Godsdienstovertuiging	„ 119	Vergiffenis	„ 123
Wenken voor moeders	„ 120	Stempel voor Godgeleerdheid	„ 125
Het slapen	„ 120		

Uitgave van FRED. PIEPER, *Izaäk Hubertstraat 120*, Rotterdam
Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.